

DIARI D'UNA

Tothom vol ser
famós... oi?

GIRL

KATY BIRCHALL

Estrella Polar

DIARI D'UNA

GIRL

KATY BIRCHALL

Estrella Polar

Títol original: *The It Girl*

Publicat per primera vegada el 2015 a la Gran Bretanya per Egmont UK Limited

© del text: Katy Birchall, 2015

© de la traducció: Esther Roig, 2018

© Grup Editorial 62, s.l.u., 2018

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

Primera edició: febrer del 2018

Fotocomposició: Lozano Faisano, S.L.

ISBN: 978-84-9137-471-8

Dipòsit legal: B. 504-2018

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor
i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Vaig calar foc a la Josie Graham.
I d'acord que no va estar bé, però ho vaig fer sense voler i no va ser del tot culpa meva. Tothom es pensa que ho vaig fer expressament. Es pensen que la senyora Ginnwell és una heroïna.

Què voleu que us digui? Per mi que la senyora Ginnwell encara va embolicar més la troca. Amb una mica d'aigua s'hauria solucionat tot la mar de bé. Només eren les puntes dels cabells i un extintor va ser un pla d'actuació molt dràstic. A veure, la Josie ja estava tenint un dia molt dolent tenint en compte que li havia calat foc i tot plegat, i a sobre es va trobar bruta de dalt a baix amb una substància blanca escumosa amb què sempre sembla que hagi de ser divertit jugar però segurament no ho és. (Crec que la Josie feia més cara d'impactada —i segurament neguitosa per la picor— que no d'estar-s'ho passant bé.)

Jo també estava impactada. No havia calat mai foc a ningú i el fet en si em va agafar de sorpresa. El més a prop que havia estat de calar foc a alguna cosa va ser quan era petita i vaig posar la cartera del meu pare sobre el tronc de la llar de foc per veure

què passava. És que, a veure, per què deixes una cartera abandonada en una habitació amb una criatura? El meu pare no ho va tornar a fer, això segur. Però encara em sembla que em mira amb desconfiança en les nits fredes.

Ah, i també hi va haver aquella vegada que gairebé vaig cremar l'estudi del pare. Però van ser aquestes dues vegades i PROU.

I sabeu què? També va ser una mica culpa de la Josie Graham. Perquè, a veure, (a) no s'hauria d'haver repenjat amb la mà tan a prop d'un cremador Bunsen, i (b) no s'hauria d'haver posat tanta laca per anar a l'institut.

Estic gelosa perquè ni tinc temps de posar-me laca ni sé com fer-ho. Un cop el pare m'arrenca l'edredó de sobre, tinc com a màxim deu minuts per arreglar-me.

El pare tampoc me'n compraria, de laca. És molt antiquat, sobretot quan es tracta de la seva filla de catorze anys. Recordo una vegada que li vaig preguntar en una farmàcia si em comprava un perfilador d'ulls. Es va trencar de riure i em va demanar que anés a buscar un antigripal. Ho trobo MOLT hipòcrita, perquè algunes de les dones amb qui ha sortit portaven GRANS QUANTITATS de perfilador fosc d'ulls. Que potser li agradaria que, quan me les presenta, rigués com una boja i els donés un paracetamol de llimona efervescent?

Mmm... potser m'ho hauria de plantejar amb les més pesades que porta a casa.

La senyora Ginnwell tremolava tota ella, però segur que no reia mentre em portava al despatx de la senyoreta Duke murmurant alguna cosa incoherent sobre foc a l'aula i tendències piròmanes.

—Perdoni, senyora Ginnwell, no sé si l'he entès. Què ha dit?
—va preguntar la senyoreta Duke, tot aixecant-se de la cadira amb cara de preocupació.

A la senyoreta Duke li escau el seu despatx. Soc conscient que dit en veu alta sona estrany, però l'espai lliga amb la seva manera

de ser. També és nova a l'escola. Vam arribar totes dues al setembre, tot i que evidentment ella és una mica més gran que jo perquè és la directora i tot plegat. Vaig començar al tercer curs. Les coses com siguin, crec que de moment és la que ha aconseguit fer més bona impressió de totes dues. No és estrany tenint en compte que és la que castiga i fa que la gent reculli les deixalles de darrere el cobert de les bicis.

Així que, encara que només faci un trimestre que ocupa aquest despatx i que no sàpiga com era abans que ella arribés, li escau. Per exemple, tot està molt ordenat. La senyoreta Duke és molt formal i va molt ben vestida. Més que no pas una directora d'institut, sembla una d'aquelles executives que sempre estan parlant pel mòbil amb el mans lliures a les estacions de tren, bramant coses com ara «Punyeta, Jeffrey, amb això no n'hi ha prou».

Però m'agrada com porta els vestits pantaló. Crec que si mai treballo en un despatx m'agradaria portar un vestit pantaló i tenir l'aire autoritari de la senyoreta Duke. I du sempre els cabells foscos perfectament recollits i el maquillatge impecable. Intimida molt.

I encara més quan acabes de calar foc als cabells d'una companya de curs.

—A la classe de Química... l'Anna... l'Anna ha calat... ha calat foc als cabells de la Josie Graham! —va acabar balbucejant la senyora Ginnwell.

La senyora Ginnwell ni té autoritat ni intimida. Em recorda una mica un lloro. Però no un d'aquells imponents que van amb un pirata, grallant i fuetejant-te la cara inesperadament amb les ales.

—La Josie està bé? —va preguntar la senyoreta Duke, tota alarmada.

La senyora Ginnwell va assentir, i els cabells arrissats d'un ros vermellós se li van gronxar sobre el front suat.

—Està bé. Però té els cabells socarrimats i plens d'escuma.

—Ja —va fer la senyoreta Duke, i juraria que la vaig veure somriure un segon. Si ho va fer, el somris va desaparèixer en un instant quan va veure que la mirava—. I no ha pres mal ningú més?

—No. —La senyora Ginnwell va brandar el cap.

—Aleshores, sent així, Anna, seu, si us plau, i tu, Jenny, per què no vas a la sala de professors i demanes a algú que et vigili la classe una estona mentre tu prens un te?

La senyora Ginnwell va assentir i em va deixar anar a poc a poc. Em va mirar intencionadament, com si pensés que quan em perdés de vista jo aniria a buscar un llançafomes al meu armariet i cremaria l'escola fins als fonaments. Que, ben mirat, és una idea absurda, perquè l'últim trimestre vaig fer un treball excel·lent sobre els pingüins. Ningú que hagi dedicat tant d'esforç i tanta maduresa emocional a fer un treball de tercer sobre els pingüins no destinaria el seu temps lliure a conspirar per destruir l'escola.

Vaig seure a poc a poc a la cadira de pell que hi havia davant de la senyoreta Duke, mentre ella s'asseia a la de darrere la taula. La porta gruixuda de fusta es va tancar sorollosament quan va sortir la senyora Ginnwell, encara mirant-me amb indignació, i hi va haver un moment de silenci mentre la senyoreta Duke arreglervava els formularis que havia estat omplint aquella tarda abans que la interrompéssim.

—A veure, m'expliques exactament el que ha passat?

Vaig respirar fondo i li vaig explicar que érem a classe de Química i la Josie i jo treballàvem juntes, cosa que, per cert, no ens feia gaire il·lusió. Però això no ho vaig dir a la senyoreta Duke.

Donava per fet que sabia que havia estat un aparellament poc afortunat. La Josie és una de les noies més cèlebres de la classe. És íntima de l'Abella Reina, la Sophie Parker, i elles sempre van amb els nois més populars del curs, com el Brendan Dakers i el James Tyndale. La Josie es passa els caps de setmana anant a festes i ve a l'institut amb la cara maquillada i els cabells plens de laca.

Jo em passo els caps de setmana llegint còmics, mirant *CSI* amb el pare i queixant-me de la meva vida amb el meu labrador clar, que es diu Dog, i que és l'únic ésser del planeta que m'escolta. I només aconseguixo que m'escolti si li ensenyo un tall de cansalada.

El cas és que em vaig saltar la part de la història en què la Josie mirava el Brendan amb cara de pena, perquè era evident que li hauria agradat que l'aparellessin amb ell, i llavors va venir a seure al meu costat sospirant molt fort i sense saludar. Ni em va mirar quan vaig deixar anar un «Ei, companya», en un intent coratjós de millorar l'ambient.

No sé per què vaig decidir saludar-la d'aquella manera.

Tant se li'n fumia, l'experiment, o sigui que m'hi vaig posar sola. Teòricament, alguns encara s'estaven posant la bata i les ulleres i la senyora Ginnwell encara no havia explicat la part del cremador Bunsen de l'experiment. Però hi havia gent que trigava molt, i la Josie, repenjada en una mà, no parava de mirar el Brendan, rient amb les coses que ell li deia i movent el cap teatralment.

Suposo que aquí és on es pot considerar que va ser culpa meva. Hauria d'haver esperat que ens diguessin que engeguéssim els cremadors Bunsen i, en canvi, vaig tirar pel dret i vaig encendre els nostres.

Ara cal que recordem algunes coses importants:

1. No era conscient que el cremador estava posat en la intensitat de flama més forta.
2. No era conscient que, tan bon punt l'engegués, la Josie brandaria els rínxols plens de laca en la direcció en què ho va fer.
3. No era conscient que els seus cabells fossin tan inflamables.
4. No era conscient que es posaria a córrer cridant en comptes de quedar-se quieta, de manera que abocar-li aigua a

sobre es va fer molt difícil, i tampoc no és que tingui gaire punteria, de manera que la que va acabar xopa vaig ser jo.

5. No m'esperava que la senyora Ginnwell la ruixés amb tanta escuma que la deixés com un púdel.
6. Cal recordar també que mai no havia tingut cap problema important a l'institut abans d'aquest incident. Si descomptem, és clar, aquella vegada quan tenia sis anys i el Ben Metton se'm va menjar les patates fregides i el vaig tancar a l'armari del material escolar.
7. De fet, l'incident del foc m'ha angoixat perquè no ho he fet expressament, em sento malament i ara ningú voldrà ser amic meu, com a l'últim institut.

En aquest punt em vaig posar a plorar.

La senyoreta Duke, que m'havia estat mirant esmaperduda, em va passar un mocador de paper.

—Dona, em sembla que ha estat un accident... —va començar.

—I és clar que ha estat un accident! —vaig bramar, interrompent-la—. No la faria mai, una cosa així, expressament.

Van trucar a la porta i em vaig girar. Era la infermera de l'escola, que va treure el cap. La senyoreta Duke la va fer passar i ella va entrar alegrement.

—Senyoreta Duke, Anna, volia que sabessin que la Josie està perfectament. Se li han socarrimat les puntes dels cabells i s'haurà de fer un tall nou, però fora d'això està com una rosa.

—Em deu odiar —vaig dir amb la cara trista, mirant el mocador de paper arrugat i humit que tenia a la mà.

—Segur que no. Ja li passarà —va dir la infermera, amb joialitat—. La veritat és que duia els cabells tan llargs i deixats que un tall li anirà la mar de bé.

—Gràcies, Trícia —va dir la senyoreta Duke, severa.

La infermera va arronsar les espatlles sense deixar de somriure, i va marxar.

—Mira, hem tingut sort —va dir la senyoreta Duke—. És evident que ho has fet sense voler, però hauria pogut tenir conseqüències greus. Hem tingut sort, Anna —va repetir.

Vaig assentir seriosament.

—Espero que a partir d'ara no comencis cap experiment sense permís.

—No tornaré a fer un experiment en ma vida.

—Espero que sí. La química és una assignatura molt interessant i m'imagino que has après una lliçó important pel que fa a la seguretat. —Em va mirar amb posat greu—. Escolta, encara que hagi quedat clar que no ho has fet a posta, t'hauré de castigar durant el que queda de trimestre perquè puguis reflexionar sobre la importància de ser prudent. Començant per demà. I com que només falten deu minuts per acabar les classes pots tornar a l'aula, recollir les teves coses i anar-te'n a casa.

—Preferiria no tornar-hi, francament.

—No necessites res?

—Només hi tinc l'estoig i els llibres. Segur que els han llençat a les escombraries.

—Segur que no ho han fet. —La senyoreta Duke va fer un petit somriure—. Tots saben que ho has fet sense voler i ningú no ha pres mal. Demà no es recordaran de res.

És preocupant que els grans estiguin tan despistats de vegades.